

Presentació

La costa dels mosquits és la primera retrospectiva dedicada a l'obra de Santi Moix (Barcelona, 1960), artista que viu a Nova York des del 1986. La mostra, que presenta obres de les dues últimes dècades, inclou més de vuitanta peces, entre pintures, aquarel·les, ceràmiques, escultures i intervencions efímeres a les parets. Moix és un artista singular a casa nostra per haver viscut tants anys als Estats Units, a més d'haver començat a la seva carrera al Japó, on va exposar sis vegades a Tòquio durant la dècada dels anys vuitanta. D'inici, la seva obra va ser ubicada en l'estela dels neoexpressionismes, tot i que la seva natura sigui reflexiva o analítica, com la pintura d'artistes com ara Luis Gordillo, Carroll Dunham o George Condo, entre d'altres.

La pintura de Moix està a mig camí entre la representació i l'abstracció. Fa servir un llenguatge que pot semblar expressionista però que, això no obstant, en lloc de voler reflectir estats emocionals, esdevé una eina per crear un món imaginari paral·lel, farcit de formes abstractes barrejades amb unes altres que són fàcilment reconeixibles: insectes, flors, ases, ulls, rodes, trens o ponts. Aquestes imatges, de colors exuberants, ens introdueixen en un món fantàstic, a voltes prop del grotesc, que pot ser tan irònic com la conseqüència d'un hedonisme de celebració. De registres molt amplis, és també de vegades melancòlic o visionari.

La costa dels mosquits és una novel·la del 1981 de Paul Theroux, adaptada al cinema el 1986, i que narra com un excèntric inventor decideix emigrar amb la seva família a la selva centro-americana, per tal de viure-hi un somni utòpic que resultarà difícil de construir. De manera semblant, Moix ha creat un món paral·lel amb la seva imaginació, on les imatges que pinta estan

en constant transformació i obeeixen a un ordre tant caòtic com imprevisible i tant pertorbador com seductor.

Enrique Juncosa, comissari de l'exposició.

El Quixot (2023)

En els darrers anys, Santi Moix ha portat a terme ambiciosos projectes com a il·lustrador de llibres d'importants autors literaris, com ara Miguel de Cervantes, Mark Twain, Umberto Eco o François Rabelais. Aquests escriptors destaquen, entre altres coses, pel seu sentit de l'humor i per la seva comprensió de la vida i la literatura com una gran aventura, qüestions que havien d'atraure Moix. És així que ha il·lustrat, amb encert i notorietat, *Don Quijote de la Mancha*, *Les aventures de Huckleberry Finn* o *El nom de la rosa*. Posteriorment, ha mostrat aquestes obres en diverses ocasions, en què ha penjat els dibuixos, gravats i aquarel·les i ha configurat grans instal·lacions, tot vinculant aquestes obres amb dibuixos damunt les parets que els van interconnectant. Per al seu treball amb *El Quixot*, Moix va fer un conjunt de gravats, que s'exhibeix aquí en la seva totalitat, a més de nombrosos dibuixos preparatoris. Les imatges es presenten aquí com a instal·lació efímera, fet que remarca que es tracta de moments d'una narrativa més extensa.

Flors (2023)

Durant els darrers set anys, les flors han estat un tema dominant en l'obra de Santi Moix, qui explica que el seu interès pels insectes i la botànica va sorgir durant un llarg viatge pel riu Napo a la selva de l'Equador, on va poder observar de prop la fragilitat dels ecosistemes.

Les flors són un motiu que compta amb una gran tradició en la història de l'art. A més de la seva bellesa, les seves formes, colors i perfums tenen un evident sentit simbòlic i al·legòric com a *vanitas*. La seva bellesa és episòdica. Amb la mateixa tècnica amb què va pintar les seves grans obres sobre focs d'artifici els anys 2019 i 2020, Flashe sobre Tyvek, Moix ha creat imatges de flors que pot reordenar fàcilment de distintes maneres quan les enganxa a les parets. El Tyvek és un teixit fet amb fibres de polietilè d'alta densitat, lleuger i resistent alhora. S'utilitza en la roba de protecció contra virus a hospitals i també per protegir edificis durant la realització d'obres de construcció. Aquest material facilita el transport de grans pintures, perquè es poden enrotllar. Flashe, d'altra banda, és una pintura mat, feta amb una emulsió extrafina de vinil i que es pot fer servir damunt de qualsevol superfície. Es pot trobar en molts colors i n'hi ha que són fluorescents o iridescents.

Les set vides de Santi Moix

L'audiovisual, muntat per a l'exposició –i amb contribucions de Xavier Puig i Jordi Muñoz–, aplega diversos materials d'èpoques diferents, on trobem imatges de l'artista treballant als tallers de pintura i ceràmica, i també portant a terme distintes instal·lacions, com ara una per a una de les botigues Prada a Nova York. D'entre les filmacions, en destaca sens dubte la que documenta la realització dels frescos per a l'església de Sant Víctor de Saurí, al Pallars Sobirà. Moix sovintejà aquesta zona amb la seva família durant la seva infantesa, i identifica aquest lloc amb moments feliços de la seva vida en una zona envoltada per muntanyes i boscos. L'església romànica data del segle XIII, tot i que fou restaurada posteriorment en el XVIII. Moix ha fet servir en els frescos algunes de les seves

imatges característiques, com les flors, que són un emblema de la natura. A més, els frescos són d'un cromatisme molt ric, que plasma els colors que trobem als paisatges de la zona. L'església és un lloc per al recolliment i l'oració, i és per això que s'hi evoquen també els cels nocturns estrellats i la llum és ambigua i atmosfèrica, amb colors transparents i delicats. Tot el conjunt sembla configurar una fusió del món interior de la psique amb el món natural exterior.

Rippling

Rippling és un concepte descrit pel psiquiatre Irvin D. Yalom, defensor de l'anomenada psicoteràpia existencial. Yalom afirma que el *rippling* descriu la idea que afirma que tots nosaltres creem uns cercles d'influència que ens envolten, a la manera dels cercles que es formen a la superfície de l'aigua quan hi cau alguna cosa. Yalom fa servir aquesta idea per combatre l'angoixa que ens pot provocar la idea de la mort, perquè diu que la influència de les persones continua després de la seva mort, mitjançant l'impacte que han tingut –representat per aquests cercles– sobre altres persones. Moix ha pintat una sèrie de quadres de fons blanc amb aquest títol. Damunt d'aquest fons, hi veiem fileres de cercles de colors –com si fossin garlandes, collarets de granadura, baules de cadenes o tentacles amb ventoses– que s'estenen en totes direccions. Aquestes obres són, doncs, una mena d'autoretrats, o retrats simbòlics, que cartografien aquests cercles d'influència de què parla el professor Yalom en el seu llibre *Staring at the Sun. Overcoming the Terror of Death* (2008).